

[Justitsministeren.]

højesteretsdommer blev valgt til medlem af folketinget. Det er naturligvis et spørgsmål, vi kan overveje i det udvalg, jeg forstår skal nedsættes — praktisk betydning er vi vist enige om, at det næppe vil få.

Det ærede medlem gjorde nogle bemærkninger om § 8 angående den højtidelige forsikring, der skal afkræves også Højesterets medlemmer. Det ærede medlem henviste her til den diskussion, der fandt sted om dette problem i 1939. Man kan naturligvis gøre den betragtning gældende, at det vil være overflødigt at afkræve højesteretsdommere en sådan erklæring, idet man må forudsætte, at de uden afgivelse af erklæring vil opføre sig, som de skal; men forholdet er det, at juridiske dommere i almindelighed ikke afgiver en sådan erklæring; dommerne afgiver kun, som alle tjenestemænd, erklæring i henhold til tjenestemandslovens § 7, stk. 2, om på ære og samvittighed at ville opfylde deres tjenesteplichter med trofasthed og nidkærhed. Endvidere afgiver de af kongen udnævnte tjenestemænd en højtidelig forsikring om, at de vil holde grundloven. Man kunne så rejse det spørgsmål, om det ikke ville virke lidt urimeligt at pålægge den ene halvdel af rettens medlemmer forpligtelse til at afgive en sådan højtidelig forsikring, og om det ikke derfor vil være rimeligt, at samtlige dommere gør det, når henses til de ganske særlige forhold, der her er tale om. Det er klart, at jeg vil være villig til at drøfte også dette spørgsmål i et kommende udvalg.

Det ærede medlem nævnte dernæst bestemmelsen i § 74. Det ærede medlem fandt, at det næppe var rimeligt, at den beskikkede forsvarer skal nedlægge påstand på at opnå godtgørelse for sit arbejde. Jeg forstår i og for sig godt det ærede medlems betragtning og er enig deri, idet også jeg mener, at vi godt kan stryge bestemmelsen, for så vidt angår den beskikkede forsvarer. Spørgsmålet er, om den bør bibeholdes, hvor det drejer sig om anklageren, og det er jeg villig til at drøfte i det kommende udvalg.

Hvad angår offentlig votering, har jeg været opmærksom på, at det problem kunne rejses, om der burde være ret og pligt for dommerne til at dissentiere. Det kan vel anføres, at det måske kan virke uheldigt, at et mindretal dissentierer, hvor et flertal

har voteret for frifindelse; men iøvrigt er jeg principielt enig med det ærede medlem i, at de bestemmelser, der her gælder for Højesteret, vistnok også bør gælde for rigsretten. Også det spørgsmål er jeg særdeles villig til at forhandle om.

Det ærede medlem hr. Gideon nævnte bestemmelsen i § 15 om den forskel, der gøres på valgt og beskikket forsvarer. Jeg tror, det ærede medlem har ret i, at denne bestemmelse i sin tid var motiveret med, at rigsretten også behandlede spørgsmål om opløsning af politiske foreninger. Jeg er naturligvis særdeles villig til at overveje, om denne forskel skal stryges i rigsretsloven, men jeg vil dog gerne pege på, at de motiver, der kan have talt for at opretholde forskelsbehandlingen i retsplejeloven, måske med endnu større styrke kan tale for at opretholde den i rigsretsloven.

Dernæst nævnte det ærede medlem § 31 sammenholdt med § 35 og mente, at der her skete forsvareren uret, fordi han højst kunne få en frist på 14 dage. Nu vil vel en frist på 14 dage normalt være tilstrækkelig, det vil jeg da gå ud fra; men vi kan måske forhandle om at forlænge denne frist. Når der imidlertid er sat en frist, hvor det drejer sig om forsvarerens behandling af sagen, medens den ikke gælder for anklagemyndigheden, har det nok sin forklaring i, at det vel snarere er forsvareren end anklagemyndigheden, der vil være interesseret i at træne en sag, trække den i langdrag, så derfor vil jeg bede om, at man alligevel overvejer, om ikke bestemmelsen om en tidsfrist skal bibeholdes, selvom den foreslåede måske kan forlænges.

Til det ærede medlem hr. Thestrup blot den bemærkning, at det er klart, at et forslag af dette indhold må gøres til genstand for udvalgsbehandling.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen kunne have ønsket lovforslaget fremsat i mere moderniseret form. Det kan man naturligvis diskutere; men jeg syntes, at meget talte for at anvende den form, der har været anvendt hidtil. Stort set bygger lovforslaget jo på bestemmelserne i loven af 1852, og jeg synes egentlig, der er noget tiltalende i, at vi beholder den formulering. Vi har ændret enkelte punkter, hvor formuleringen måtte virke helt umoderne.

Det ærede medlem mente ikke, at rigs-